

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Ignatio episcopo & martyre.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

DE S. IGNATIO EPISCOPO ET MARTYRE.

781

integram sibi reseruasset, quod pauperem illam non fecisset captiuitas, sed inuenisset: quod egeret quotidiano cibo: quod saturata Christo, non sentiret esuriem, quod & voce & opere loqueretur: Nuda exiit de utero matris meae, nuda & redeam. Sicut Do. Iob 1.
 mino visum est, ita & factum est. Sit nomen Domini benedictum. Post aliquot dies sano, integro, vegetoq; corpuscule obdormiuit in Domino, & te paupertatulae suae, immo per te pauperes reliquit heredes, claudens oculos in manibus tuis, reddens spiritum in tuis osculis, dum inter lachrymas tuas illa rideret, conscientia vitae bonae & praemij futurorum. Haec tibi, Marcella venerabilis, & tibi, Principia filia, vna & breui lucubratione dictaui, non eloquij venustate, sed voluntate in vos animi gratissimi, & Deo & legentibus placere desiderans.

Redditarius mam.

FINIS IANVARII.

FEBRVARIVS.

MARTYRIVM SACROSANCTI
 MARTYRIS DEIFERI IGNATII
 EPISCOPI, AVTHORE SIMEONE
 METAPHRASTE.

VM Traianus sumpsisset scepra Romanorum imperij, 2. FEBRVAR. erat Antiochenae Ecclesiae Episcopus, & nomine & re Deifer Ignatius. Nam magno quidem Petro succedit Euodus: Euodo autem Ignatius, fitque & morum eius & virtutis aemulator. Huic diuino Ignatio, cum esset adhuc plane puer, aiunt Christum adhuc versantem in mundo, ei intemeratas manus imposuisse, & ad populum intuentem, dixisse: Matth. 18.
 Nisi quis seipsum humiliauerit vt hic puellus, non intrabit in regnum caelorum: & qui vnum ex talibus pueris susceperit in nomine meo, me suscipit: qualisnam futurus esset aetate proficiens Ignatius, hinc ostendens, & apostolicam illius doctrinam aperte indicans.

Hic ergo diuinus Ignatius, simul cum Polycarpo, qui Smyrneni praerat ecclesiae, Ignatius, discipulus Iohannis Euangelistae. fuit discipulus Iohannis Euangelistae: & cum ad eum solum ventitasset, & omnem virtutis speciem, & eam maxime, quae decet sacerdotem, diligenter exercuisset, sacerdos deinde eligitur communi sententia omnium simul apostolorum, & Antiochenus creatur Episcopus. Cum autem assumpsisset ecclesiam, & multo sudore & labore in ea Fit episcopus Antiochiae. ministrasset praekonium pietatis, & zelum per omnia apostolicum & doctrinam ostendisset, & extitisset perfectus minister Christi mysteriorum, fit quoque postea martyr, bestijs propter illum traditus, vt paulo altius reperens declarabit oratio.

Traiano enim Romanorum Imperatori, quam de Scythiis habuerat, elato victoria, & non sustinenti suam hucusque sistere felicitatem, sed volenti eam ulterius producere, & Romanorum imperio multos alios subiungere, aduersus Christianos seu aduersus pietatem bellum ei visum est optimum esse & expedire. Nam illo quidem modo Traianus persequitur Christianos. Traianus persequitur Christianos, putabat se soli prodesse rei publicae: sic autem etiam deos suos colere, & eos inducere vt opem ferant aduersus hostes. Grauem itaque ac difficilem persecutionem infert aduer-

VVV

aduer-

aduersus piam fidem, & proponit edicta per vniuersam terram, quæ eius parebat imperio, vt vel essent cum eo omnes impietatis participes, vel adhuc manentes Christiani, afficerentur varijs supplicijs & acerbis mortibus. Contigerat, vt tunc Traianus verferetur Antiochiæ, vt qui esset expeditionem suscepturus contra Persas, & bellum ibi pararet. Hic ergo ei de diuino significatur Ignatio, quod & religionem teneret Christianam, & hominibus persuaderet, vt Christum tanquam Deum honorarent: idque cum fuisset à Pilato cruce condemnatus & morte, vt docent eius acta: & fert legem de seruanda virginitate, & de contemnendis diuitijs & delicijs, & alijs, quæ sunt in vita iucunda: & quod est omnium grauius, quod non oporteat putare esse deos, & nullam Imperatorum ducere rationem.

Nora has
tanti viri
leges.

θεοφόρος
Deum fe-
rens.

2. Cor. 6.

Hæc postquam audiuit Traianus, sancto statim accessito, cum vnâ etiam adesset Senatus: Tū ne es, inquit, qui diceris Deifer, qui nostra iussa ludificaris, & omnem eueris Antiochiam, & omnes ducis post Christum, qui à te prædicatur, & nec solo quidem deos dignaris nomine? Diuinus autem Ignatius, Egò sum, inquit. Ille verò, Et quid sibi vult, inquit, illud Deifer? Cui Martyr: Qui Christum, inquit, circumfert in anima. Imperator autem, Tu ergo, inquit, Christum in teipso circumfers? Certè, inquit. Scriptum est enim: Habitabo in eis & inambulabo. Quid verò nos? non videmur tibi deorum assidue meminisse, & eos semper in anima circumferre, eosque inducere ad opem ferendam contra hostes, & per eos omnia facere, quæ sunt ex animi sententia? Respondens autem diuinus Ignatius: Hei mihi, inquit, simulacra gentium deos nominas. Vnus enim Deus, inquit, verus, qui celi & terræ & maris, & omnium quæ sunt in ipsis, est creator: Vnus Christus Iesus, Dei filius vnigenitus, cuius regni non est finis. Quem si tu agnosceres, o Imperator, & purpura ipsa & diadema & thronus regius, firmiora essent & stabiliora.

Imperator verò, Hæc, inquit, mittamus. Tu autem, si velis, inquit, o Ignati, mea potentia rem facere gratissimam, & deceterò referri in numerum meorum amicorum, hac mente mutata, dijs nobiscum sacrificia: & statim (Sciatis ipsi omnes) te magni Iouis constituam Pontificem, & patrem nominabo Senatûs. Ad hæc diuinus Ignatius: Gratias quidem præbere, o Imperator, omnibus quidem est pulchrum: maximè autem Imperatoribus, quod possint ipsi amplius gratificari: sed eas, quæ sunt omnino vtilisq; vtilis & conducibiles: eas verò, quæ possunt lædere & maximè animam, & vehementiorem ignis gehennam ei accendere, non is qui dat solum, sed etiam qui petit, & ipse miserimus. Admirabilis autè, o Imperator, & munifica est tuâ promissio, Quid enim mea refert, à te maximi Iouis constitui Pontificem, & vocari patrem Senatûs, qui sum Christi sacerdos, & ei quotidie sacrificio sacrificiū laudis, & iam totum meipsum propero immolare, & efficere complantatum eius mortis similitudini? Imperator verò: Cuinam, inquit, festinas teipsum immolare, ei ne, qui à Pontio Pilato in crucem fuit actus? Maximè, inquit, magnus Ignatius, ei, qui peccatum crucifixit, & eius inuentorem destruxit diabolum, & omnem eius potentiam per crucem aboleuit. Rursus autem Imperator: Vidèris, inquit, mihi o Ignati, omnino recto carere iudicio & sana mente. Non enim tam apertè fuisses deceptus scripturis Christianorum, sed cognouisses omnino, quantum sit bonum edidicis parère Imperatorijs, & dijs sacrificia offerre cum omnibus. Ad hæc sanctus, vtens rursus maiore dicendi libertate: Etiam si bestijs, inquit, consumpseris, etiam si me cruce condemnaueris, etiam si gladio & igni tradideris, quæ sunt in tua potestate, nunquam ego patiar dæmonibus offerre sacrificium, neque enim metuo mortem, neq; desidero præsentia, quæ est in potestate vestra præbere fruenda, sed sola desidero futura, & à me omne adhibere studium, vt transeam ad Christum, qui pro me est mortuus.

Hebr. 2.

Fortitudo
beatissimi
martyris.

Propter quæ volens Senatus martyrem arguere ignorantia: Quid autem tu quæ, dixerunt, confiteris Deum esse mortuum? Quomodo verò qui subiit mortem, eamque execrandam, poterit prodesse alijs? Dij autem & sunt immortales, & dicuntur à nobis. Cum ex hoc occasionem diuinus accepisset Ignatius, simul & irridendi illorum deos, & eis aperiendi ianuam mysterij susceptæ carnis dispensationis, & sic deducendi ad fidem Christi cognitionis, sic verba habuit: Meus Dominus & Deus Iesus Christus, primùm quidem propter nos homo factus est & propter nostram salutem, crucemque & mortem & sepulturam sua sponte accepit. Cæterum rursus tertio die

Exponit rati-
onem corii,
quæ sunt ge-
sta à Chri-
sto.

refut.

resurrexit, inimici dejecta & prostrata potentia, & ascendit in caelos, vnde venerat, nos simul à lapsu peccati faciens resurgere, & rursus introducens in paradysum, ex quo male fueramus eiccti: & nos donauit bonis maioribus, quàm erant ea, quæ præcesserant. Quòd autem ex ijs, qui à vobis censentur dii, vllus tale quid fecerit, nullus omninò asseruerit. Nam cum isti fuissent homines malefici & exitiosi, & multa fecissent ad damnum & exitium nostræ vitæ & statûs, prauam autem deorum opinionem & speciem hominibus, qui sunt à ratione paulò alieniores, citra vllam rationem præbuisent, contractis postea velis deceptionis & scena ablata, depræhensi sunt id quod erant, vt qui turpiter è vita excefferint, & morti immortalitè traditi sint propter multorum interitum. Iupiter quidem certè, qui est vobis primus & maximus deorum, in Creta est sepultus: Aesculapius verò fulmine est percussus. Sepulcrum Veneris ostenditur in Papho, & Hercules fuit ab igne consumptus. Nam cum tales sint, immò verò longè deteriores, ea eis obtigerunt, quæ merentur.

Proscindit
fallos deos.

Cum hæc dicta fuissent ab Ignatio, Imperator simul cum Senatu, timens nè si esset eius sermo prolixior, res quidem gentilium labefactarentur, & vel non crederentur, vel haberentur ludibrio: & vera quidem floret religio, & tolleretur nubes erroris, quæ ei offundit tenebras: eum quidem coniecit in vincula, & in tutissima collocat custodia. Ipse autem cum tota nocte apud se cogitasset, quonam modo eum vlcisceretur pro meritis, & quonam modo è presenti eum vita subduceret, statuit eum feris tradere deorandum, vt dilaniatus ab eis sanctus, interiret. Visus est enim Imperatori hic mortis modus longè grauissimus. Cum hanc rem ergò Senatui manè communicasset, ipsi quoquè eius laudârunt sententiam: sed consuluerunt, nè hæc bestiis obiectio fieret Antiochiæ, nè, aiebant, sic magis desideratum & gloriosum apud suos ciues reddamus Ignatium, martyrico fine è vita excedentem. Quamobrem dicebant oportere eum Romam abduci vincum, & illic tradi bestiis. Sic enim & prolixitate itineris grauius subibit supplicium, & simul Romanis quifnam sit ignorantibus, videbitur esse peremptus, tanquam vnus ex maleficis, & nec minima quidem erit eius apud illos memoria. Cum hoc ergò placuisset, & in ipsum lata fuisset protinus sententia, Imperator eum rursus producit è custodia, hoc eius postremum faciens periculum. Et primum quidem multis bonorum promissis crebrò sanctum delinibat ac demulcebat: Deinde etiam rursus minis magis territans. Postquam autem eum vidit nec cedere promissis, neque minas formidare, desperans omninò fore vt mutaretur, ad effectum deduxit ea, quæ decreta fuerant: & cum iussisset prioribus grauiora ei imponi vincula, tradit eum cohorti militari, & mitti Romam, iubens, cum aduenisset ciuibus dies festus, quo totus congregatur populus, eum tradi bestiis ad communem theatri delectationem, vt conuenienter ei, quod dicit D. Paulus, ipse quoquè fieret spectaculum mundo, angelis & hominibus.

Mittitur in
carcerem S.
Ignatius.

Hæ sunt
machinæ
maligni de
monis.

1. Cor. 4.

Martyr ergò cum vltimam illam accepisset sententiam, & Deo magno clamore, vt consentaneum erat, egisset gratias, cum magna voluptate & lætitia sibi imponit vincula. Et Imperator quidem egreditur contra Persas cum suo exercitu: diuinus autem Ignatius, cum Ecclesiæ prius benè esset precatus, & gregem suum Deo commendasset cum lachrymis, vincus sequebatur milites. Deinde cum Seleuciam non cunctans, non flens, non se aliquid graue omninò pati præ se ferens, sed alacribus venisset pedibus, à militibus in nauem immittitur, & cum eis appellit Smyrnam. Hic salutatur Polycarpum diuinum Apostolum, quem Smyrnenfi præfuisse ecclesiæ, cum Ignatij fuisset condiscipulus, superius diximus. Eum ergò salutatur, glorians & magnificè sibi placens, lætusque de vinculis. Quid enim ei poterat esse maiori ornamento, quàm adspici pati pro Domino, qui eum sic dilexerat? Deinde cum etiam reliquis Episcopis & Presbyteris & Diaconis reddidisset eas, quas par erat, salutationes, quoniam multi concurrebant ex ecclesijs Asiæ & ciuitatibus ad videndum illud spectaculum, & vt pulchro fruerentur fluenro, quod fluebat ex illius lingua, ipse ea, quæ par erat, suadens, rogabat omnes, vt pro ipso orarent, vt per feras citò resoluere ad eum, quæ desiderabat, & appareret ante illius faciem. Cum videret autem eos valdè perturbatos & quodammodò pendentes ab illius anima, & non ferendum damnus existimantes separationem eius & mortem, de ijs, qui sunt Romæ, timens, nè ipsi quoquè similiter affecti, non sustinerent eum videre tradi bestiis, sed manus eis afferrent, quibus mandatum erat, vt eum traderent, & ei

Letatur in
vinculis.

clauderent apertam ianuam martyrij, statuit ad eos mittere, vt ij quoq; pro eo orarent, nè cursus suę exercitationis ei impediretur: sed per feras, sicut dictum est, citò resolueretur ad dilectum Dominum. Operę precium est autem illius quoquę meminisse epistolę, quę sic habet ad verbum:

Epistola eius ad Romanos.

Ignatius, qui & Deifer, Episcopus sanctę Dei ecclesię, quę est Antiochię, ecclesię, quę misericordiam est consecuta in maiestate patris altissimi & Iesu Christi solius eius filij, dilectę & illuminatę, in voluntate eius, qui voluit omnia, quę sunt secundum charitatem Iesu Christi Dei nostri, quę etiam pręsidet in loco regionis Romanorum; quam saluto in nomine Iesu Christi, secundum carnem & spiritum vnitam omni eius mandato, impletam gratia Dei ad lætandum in Christo Iesu Deo. Cũ Deum precatus, obtinuerim vt viderem spectabiles vestros vultus, vincus in Christo Iesu spero me vos salutaturum, si Dei fuerit voluntas, vt dignus habear, qui sic sim vsque ad finem. Meum enim ritę succedit votum, si gratiam fuero consecutus, vt sortem meam accipiam sine impedimento. Timeo enim vestram charitatem, nè ea me afficiat iniuria. Vobis enim facile est facere, quod vultis: mihi autem difficile est Deum assequi, si vos mihi pepercideritis. Non enim volo vos hominibus placere, sed Deo, sicut etiam placetis. Non enim ego vnquam habebō aliud tempus Deum assequendi, neque vos. Si silueritis à me, ego Dei efficiar. Sin verò carnem meam amaueritis, rursus ero currens. Potius autem mihi præbete, vt Deo immoler: est enim ara parata, vt effecti chorus in charitate, canatis patri in Christo Iesu, quòd Episcopum Syrię dignatus sit Dominus, vt inueniretur in Occidente, cum accersens ab Oriente. Pulchrum est à mundo occidere ad Deum, vt ad ipsum exoriamur. Nulli vnquam inuidistis, alios docuistis. Ego autem volo illa quoquę esse firma ac stabilia, quę vobis mandata didicistis. Solum rogate, vt dentur mihi vires à Domino, vt non solum dicar Christianus, sed etiam inneniari & dici possim: & tunc videbor esse fidelis, quando mundo non apparebo. Nihil enim quod apparet, est æternum. Quę enim cernuntur, sunt ad tempus: quę autem non videntur, æterna.

Desideriū eius ardentissimum patiendi propter Christum.

2. Cor. 4.

Ego scribo ecclesijs, & mando omnibus, quòd ego lubens pro Christo morior, si vos non prohibueritis. Rogo vos, nè sit intempestiua vestra in me benevolentia: sinite me deuorari à feris, per quas licet Deum consequi. Sum Dei frumentum, & molor per dentes ferarum, vt Christi inueniar mundus panis. Feris potius blandimini, vt fiant mihi sepulcrum, & nihil relinquunt mei corporis, nè sopitus fiam grauis. Tunc ero verus Christi discipulus, quando nec corpus quidem meum adhuc videbit mundus. Pro me Christo supplicate, vt per hæc instrumenta, munda inueniar hostia. Non sicut Petrus & Paulus vobis præcipio. Illi Apostoli, ego condemnatus: illi liberi, ego autem seruus vsque in hodiernum diem. sed si volueritis, ego libertus Iesu Christi, & exurgam in ipso liber. Nunc disco vincus nihil mundanum cupere aut inane: à Syria vsque ad Romam ipsam pugnans cum bestijs, à terra & mari noctū & diū vincus decem leopardis, qui sunt cohors militaris: qui etiam si beneficio afficiantur, fiunt deteriores. In eorum verò iniurijs magis disco. Profuerint fera mihi parata, & opto, vt eę mihi parata inueniantur: quibus etiam blandiar, vt me protinüs deuorent, non sicut quosdam timore affectę non tetigerunt. Quòd si eę etiam inuitę noluerint, at ego * transibo. Ignoscite mihi: scio quid mea interfit. Nunc incipio esse discipulus, vt Iesum Christum assequar. Ignis & crux, bestiarum irruptiones, dissecciones, diuisiones, ossium dispersiones, amputatio membrorum, triturę totius corporis, & diaboli tormenta super me veniant, dummodò Iesum Christum assequar. Nihil mihi proderunt mundi iucunditates, neq; regna huius seculi. Melius est mihi mori in Christo Iesu, quàm regnum obtinere vsq; ad fines terrę. Quid enim prodest homini, si totum mundum lucretur, & suę animę patiatur detrimentum? Illum quæro, qui pro nobis est mortuus.

Humilitati viri.

* eas instigabo, habet Eusebius.

Matt. 16.

Ignoscite mihi, fratres: nè sitis mihi impedimento, quò minus viuam, neque me velit mori. Sinite me puram lucem accipere. Cũ illuc enim venero, ero homo Dei. Permittite mihi, vt sim imitator passionis Christi. Si quis ipsum in seipso habet, intelligat quod volo, & meū moueatur commiseratione, cũ sciat quę me constringant. Princeps huius seculi me vult diripere, & corrumpere meam in Deum sententiam. Nemo ergò ex ijs, qui adsunt, ei opem ferat. Estote mei potius, hoc est, Dei. Nè loquamini Christum Iesum, mundum verò desideretis. Nè habitet inter vos inuidia. Nec si ego quidem

quidem præfens vos rogem, parête mihi: ijs autem parête potiùs, quæ ego ad vos scribo. Ex ijs enim, quæ scribo ad vos, mori cupio. Meus amor est cruci affixus, & non est in me ignis amans mundanæ materiæ: aqua autem potiùs viua & in me loquens, quæ intus mihi dicit: Veni ad patrem. Non delector nutrimento corruptionis, neque voluptatibus huius vitæ. Panem Dei volo, panem cælestem, panem vitæ, qui est caro Iesu Christi filij Dei, qui postea natus est ex semine Dauid & Abraam: & potum Dei volo, eius sanguinem, qui est charitas, in quam non cadit interitus, & vita perennis. Non amplius volo viuere, sicut homines. hoc autem erit, si vos volueritis. Velitis ergò, vt vos quoquè Deus velit. Breuibz literis peto à vobis: mihi credite. Iesus verò Christus vobis aperiet, qui est os non mendax, quòd vera dico petendo, vt consequar. Non secundùm carnem ad vos scribo, sed secundùm Dei sententiam. Si passus fuero, mementote in oratione vestra ecclesiæ Syriæ, quæ pro me, pastore Deo vtitur. Solus ipsam Iesus Christus visitabit, eiusque curam geret & vestra charitas. Salutat vos meus spiritus, & charitas ecclesiarum, quæ me susceperunt in nomine Iesu Christi, non tanquàm transeuntem. Etenim quæ ad me non attinebant in via, quæ est secundùm carnem, me deduxerunt in ciuitatem. Scribo autem hæc ad vos è Smyrna per Ephesos, qui digni sunt, qui beati iudicentur. Est verò mecum cum multis alijs Crocus quoquè, nomen desiderabile eorum, qui mecum conuenerunt è Syria ad gloriam Dei. Hæc ad vos scripsi nono Cal. Septemb. Valete perpetuò fratres in tolerantia Iesu Christi, Amen.

*Nora verba
verè ignea.*

Sed est hæc quidem epistola. Ipse autem paulò post è Smyrna deductus à militibus: & cum appulisset Troadem & Neapolim, transijt pedes per Philippos & Macedoniam, eas, quæ sunt in via, inuisens ecclesias, & in eis docens, exhortans, differens, fratres, qui erant paulò simpliciores & imbecilliores, confirmans, & efficiens, vt omnes vigilarent & essent sobrij. Cum verò transiisset Epirum, & mare transmisset Adriaticum & Tyrhenum, appellit Purcolos. Hospitio autem exceptus simul cum militibus ab ijs, qui illic erant, fidelibus, cum eos quoquè valere iussisset in Domino, venit Romam, & sistitur ante Præfectum vrbs. Cum is ergò Deiferum vidisset Ignatium, & literas accepisset Imperatorias, dies autem aduenisset opportunus, quando erat dies festus & celebris Romanorum, ducit eum in medium theatrum, sicut iubebat improbum edictum Imperatoris. Cum ergò vniuersa ciuitas sederet in theatro, cum ardenti spiritu & oculis iam spectaculum amantibus, vt potè quòd iam fama vbiquè annunciasset, Syriæ Episcopum cum feris esse pugnaturum: conuersus ille ad populū cum quodam generoso & inflexibili animo, vt qui gloriaretur & sibi placeret propter eam, quæ pro Christo suscipi cernebatur, inuocauit: Viri, inquit, Romani, & præsentis huius certaminis spectatores: nõ hæc mihi sunt, vt luam pœnas alicuius maleficij, aut sceleratę alicuius actionis, sed vt Deum assequar: cuius quidem teneor desiderio, & quem cupio infatigabiliter. Sum enim eius frumentum, & molor per dentes bestiarum, vt siam ei purus panis. Hæc dixit, & dimissi leones, cum statim dilacerarunt & deuorârunt, à solis asperioribus illius ossibus abstinentes, ei re vera impletis votis, vt bestia essent eius sepulcrum, & nihil reliquum esset eius corporis, vt potè quòd Deus pluris faceret famuli preces & amorem ferre vsque ad finem, quàm efficere, vt non tangeretur à leonibus, vt suo nomini tribueret gloriam.

*In itinere
confirmat
ecclesias.*

*A leonibus
deuoratur,
sicut optârât.*

Postquàm auicem hæc euenerunt & finem acceperunt, qui Romæ erant fideles, ad quos adhuc viuens diuinus scripserat Ignatius, postquàm dimissum fuerat theatrum, conuenientes, cum ossa id cupientibus manibus sustulissent, & ea honorificè ac reuerenter composuissent, ea deposuerunt in loco insigni extra vrbs, vicesimo mensis Decembris. Hæc postea deportata sunt in patriam martyris Antiochiam: & quæ intercedunt ciuitates, duplicem accepere benedictionem, & prius, quando martyr vincens reducebatur Romam ex Antiochia: & nunc, quando cum præclaris trophęis illinc referebatur, tanquàm apes fauum, illum circunvolantes. Atque dicitur quidem, quòd post martyricam eius consummationem, lugentibus illius priuationem ijs, qui Romæ erant fideles, & nullam accipientibus doloris consolationem, & vacantibus sepulcralibus hymnis & vigilijs, ipse in somnis apparens, & eos quasi amplectens, qui scilicet se ipsos præbuerunt dignos illius consuetudine, luctum eis effecit facilem & leniorem, & doloris sedauit vehementiam. Alij rursus dixerunt, se vidisse eum sudore diffluentem, tanquàm

*Ex ossibus
cuius ciuitates
benedictionem accipiunt.*

tanquam qui nupèr respirasset à laboribus decertationis, & precantem salutem ciuitati & omnibus fidelibus.

Hic quidem fuit exitus Deiferi Ignatij: hæc sunt certamina: hi sunt infani eius amores in Christum. Et fert testimonium Irenæus Lugdunensis Episcopus, vir magni faciendus, qui diuini Ignatij crebrò meminit. Quin etiam Polycarpus, qui Smyrnenfi præerat ecclesiæ, qui cum eo ventitabat ad Iohannem Euang. & Theologum: & cum captiuus Romam duceretur Antiochia, cum, sicut diximus, salutauit, hæc alicubi scribens in suis epistolis: Rogo vos fratres, vt obediatis, & omnem exercitetis tolerantiam, quam vidistis oculis, non solum in beatis Ignatio, Ruffino & Zosimo, sed etiam in multis alijs ex vobis, & in ipso Paulo & ijs, qui cum ipso crediderunt: quòd ij omnes non in vanum cucurrerunt, neque in vanum laborauerunt, sed in fide & iustitia, quæ est in Christo Iesu. Quamobrem sunt etiam in loco, qui eis debetur à Domino, cum quo passi sunt. Non enim præsens seculum dilexerunt, sed Christum, qui pro nobis mortuus est & resurrexit. Sic ergò situs erat D. Ignatius in sacris illorum animis: & cum desiderasset bestiarum ventres sibi sepulcrum efficere, in piorum virorum magis habitat animis.

Plinius Secundus hæc ad eum scripsit.

Nota abstinentiæ Christianorum.

Imperator autem Traianus cum de diuino hoc Ignatio postea didicisset, & quam fortiter peregisset hoc certamen martyrij, & quòd, vt ipse tulerat sententiam, à bestijs fuisset deuoratus, & multa etiam audiuisset de Christianis, qui erant in regione, quòd scilicet nihil præter leges facerent, neque rem vllam agerent impiam: sed diluculo surgentes, & Christum adorarent tanquam Dei filium, & omnem exercerent abstinentiam in cibo & in potu, & nihil tangerent ex ijs, quæ lex prohibet. Cum ille, inquam, hæc audiuisset, & ductus est pœnitentia eorum, quæ facta fuerant, & dicitur tale decretum proposuisse, vt gens quidem Christianorum exquireretur & omni bus esset cognita: inuenti autem non interficerentur, sed neque magistratus gererent, neque susciperent vllam reipublicæ administrationem. Sic nõ vita solum Ignatij, sed iam mors etiam fuit multorum bonorum conciliatrix, gloriatio fidei, quæ est in Christo, augmentum pietatis, adhortatio ad eos, qui sunt ex Deo, labores, & contemptio eius vitæ, quæ est ad tempus, & continentia ab ijs, quæ sunt noxia, & studium vitæ puritatis: Gratia & benignitate Domini nostri Iesu Christi, cum quo patri gloria & sancto & viuifico spiritui nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

EX HISTORIAE ECCLESIAST. EVAGRII

Epiphanensis, lib. I. cap. 16.

Aiora robustioraque Ignatij, viri planè diuini, ossa à bestijs relicta (quæ sicut tum à Iohanne rhetore, tum ab alijs memoriæ proditum est, posteaquam sanctus martyr bestiarum ventres, vt ei eratin optatis, sepulcri loco in Amphitheatro Romano consecutus fuerat, Antiochiam deportata fuerunt) regnante etiam Theodosio, quod fuit longo tempore post eius martyrium, in cœmeterium translata sunt: quippe Deus Optimus Max. animum Theodosij impulit, vt diuinum illum martyrem maioribus afficeret honoribus, & templum iam olim demonibus dedicatum, (quod indigenæ templum Fortunæ nuncupant) Ignatio victori & martyri consecrant. Itaque quod olim Fortunæ dicatum fuit, iam sacrum sanctuarium & templum augustum ad Ignatij memoriam celebrandam factum est: cuius martyris sacre reliquiæ curru cum solenni pompa per ciuitatem portatæ, & in templo repositæ fuerunt. Qua de causa festum celebre & lætitia communis ad nostram vsque ætatem peragitur: quod quidem festum à Gregorio pontifice multò maiore magnificentia illustratum est.

MAR.